

РЕШЕНИЕ

№ 22944

гр. София, 11.11.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, XXI КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ, в публично заседание на 25.10.2024 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Силвия Димитрова

**ЧЛЕНОВЕ: Мария Бойкинова
Адриан Янев**

при участието на секретаря Валентина Христова и при участието на прокурора Мария Малинова, като разгледа дело номер **8471** по описа за **2024** година докладвано от съдия Силвия Димитрова, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл.208 и сл. АПК, вр. чл.63в ЗАНН.

Образувано е по касационна жалба на Ю. Д. Т. от [населено място], против Решение №1304/14.03.2024 г. на СРС, НО, 100-ен състав, постановено по АН дело №13673/2023 г., с което е потвърдено Наказателно постановление №23-4332-017732 от 28.08.2023 г., издадено от Началник група в СДВР, Отдел „Пътна полиция“ при СДВР. Със същото на касатора е наложено административно наказание глоба в размер на 200 (двеста) лева и лишаване от право да управлява МПС за срок от 6 месеца, на основание чл. 53 от ЗАНН и чл.175, ал.3, пр.1 от ЗДвП за извършено нарушение на чл.140, ал.1 ЗДвП. В жалбата се релевират доводи за незаконосъобразност на решението, с твърдение, че СРС неправилно е преценил, че не се касае за маловажен случай. Според касатора деянието е с изключително ниска степен на обществена опасност и е маловажно, тъй като санкционираното лице само е преместило автомобила на няколко метра от едната до другата в съседство автокъща. Освен това са изложени доводи, че касаторът е инвалид с ТЕЛК решение и пенсионер по болест със здравословни проблеми и влошено здравословно състояние. По тези съображения, поддържани и доразвити в съдебно заседание от процесуалния представител адв.В. П., се иска отмяна на решението и на потвърденото с него НП.

Ответникът по касационната жалба Началник група с СДВР – отдел „Пътна полиция“ в представени писмени бележки от прълномошника му гл. юрисконсулт В.

П. оспорва жалбата с подробно изложени доводи за нейната неоснователност. Претендира присъждане на юрисконсултско възнаграждение.

Участващият в касационното производство прокурор от В. дава заключение, че жалбата е неоснователна, а решението на СРС като правилно следва да бъде оставено в сила.

В настоящото производство за установяване, че случаят е маловажен от касатора е представено ЕР на ТЕЛК №1002/23.03.20216 г., от което се установява, че на същия е била призната 80% ТНР за срок от една година на основание опосани в същото сърдечни заболявания.

Административен съд - София-град, XXI касационен състав, в качеството си на касационна инстанция, като взе предвид наведените в жалбата доводи и като съобрази разпоредбата на чл.218 АПК, приема следното:

Касационната жалба е подадена в установения с чл.211, ал.1 АПК 14-дневен срок от надлежна страна срещу подлежащ на касационна проверка валиден и допустим съдебен акт, при което същата е процесуално допустима.

Разгледана по същество, жалбата е НЕОСНОВАТЕЛНА.

Предмет на съдебен контрол в производството пред СРС е било Наказателно постановление №23-4332-017732 от 28.08.2023 г., издадено от Началник група в СДВР, Отдел „Пътна полиция“ при СДВР. Със същото на касатора е наложено административно наказание глоба в размер на 200 (двеста) лева и лишаване от право да управлява МПС за срок от 6 месеца, на основание чл. 53 от ЗАНН и чл.175, ал.3, пр.1 от ЗДвП за извършено нарушение на чл.140, ал.1 ЗДвП, за това, че на 04.05.2023 г. около 11,40 ч. в [населено място], на [улица]с посока на движение от [улица]към [улица], управлява собствения си лек автомобил М. Ц200 с регистрационен номер486М155, за който е установено, че не е регистриран по съответния ред, защото е с временен регистрационен номер, който е с изтекъл срок на валидност на 21.01.2023 г. Прието е, че водачът виновно е нарушил чл.140, ал.1 ЗДвП. За това деяние и на основание чл.53 ЗАНН и чл.175, ал.3, пр.1 му е наложено административно наказание глоба в размер на 200 лева и лишаване от право да управлява МПС за срок от 6 месеца.

С обжалваното решение СРС е приел за установена описаната н АУАН и в НП фактическа обстановка, а именно че на посочената дата лицето е управлявал собствения си лек автомобил, марка „М.“, модел „Ц 200“, с рег. № 486М155, тъй като се наложило да премести автомобила от единия вход на паркинга на стопанисваната от него автокъща до другия вход, а това налагало да мине под моста на [улица]и да мине от другата страна на паркинга на автокъщата. При това управление на автомобила на [улица], под [улица]жалбоподателят бил спрял за извършване на проверка от страна на полицейските служители, при която било установено, че автомобилът не е регистриран по надлежния ред, тъй като е с временна регистрация и временни регистрационни табели, които са със срок на валидност до 21.01.2023 г. За констатираното нарушение е съставен АУАН № GA834044 за нарушение по чл. 140, ал. 1 от ЗДвП, а въз основа на него от началник група в СДВР. Отдел „Пътна полиция“ (ОПП) при СДВР е издадено процесното НП № 23-4332-017732 от 28.08.2023 г.

При така установената фактическа обстановка, неоспорена от жалбоподателя, СРС е приел, че в хода на АНП не са допуснати съществени процесуални нарушения, които да са ограничили правото на защита на наказаното лице и не са допуснати нарушения на материалния закон. СРС е констатирал, че в НП липсва препращане към Наредба

№ 1-45/24.03.2000 г. за регистрацията, отчета, пускането в движение и спирането от движение на моторните превозни средства и на ремаркета, теглени от тях (Наредбата), което е необходимо с оглед бланкетния характер на разпоредбата на чл.140, ал.1 от ЗДВП, но този пропуск на наказващия орган е приел, че не съставлява съществено процесуално нарушение, което да е ограничило правото на защита на нарушителя, който е имал реална и достатъчна по време възможност да разбере за кое негово поведение е ангажирана административнонаказателната му отговорност.

След като подробно е разгледал и анализирал приложимата правна уредба, въззивният съд е приел, че управляването на МПС с временни регистрационни табели, които са с изтекъл срок на валидност, се приравнява на управление на нерегистрирано МПС. С оглед установеното в чл. 27, ал. 5 от Наредбата правило, съдът не е приел за основателен доводът на жалбоподателя, че органите на Пътна полиция е следвало да следят за изтичането срока на регистрационните табели и да deregистрират служебно автомобила. Доколкото се касае за временна регистрация, която важи до изтичане на изрично посочения в свидетелството за регистрация срок, с изтичане срока на временната регистрация, при липса на друга, автомобилът се явява нерегистриран по смисъла на ЗДВП и Наредбата, какъвто именно е конкретният случай.

Въззивният съд е приел, че случаят не може да се определи като маловажен, тъй като не се отличава с по-ниска обществена опасност от други подобни случаи, още повече, че временната регистрация е била с краен срок 21.01.2023 г., а конкретното нарушение, свързано с липсата ѝ, е от 04.05.2023 г., което е почти 4 месеца от преустановяване на временната регистрация. Изложил е мотиви, че при положение, че жалбоподателят управлява автомобила, което е установено в конкретния случай, следвало е да предприеме необходимите действия по регистрация на превозното средство. Още повече, че самият жалбоподател заявил, че се занимава с продажба на автомобили, което предполага, че е добре запознат с въпросите, относно регистрацията на автомобилите в страната.

По изложените съображения СРС е счел жалбата за неоснователна, с оглед на което атакуваното НП е потвърдено.

Настоящият съдебен състав счита, че решението е правилно.

Обосновани и в съответствие със събрания по делото доказателствен материал са изводите на въззивния съд за липса на допуснати в хода на АНП съществени нарушения на процесуалните правила и за установеност на извършеното нарушение. Основан само на твърденията във въззивната жалба е изводът на СРС, че лицето е управлявал автомобила, тъй като се наложило да го премести от единия вход на паркинга на стопанисваната от него автокъща до другия вход, което наложило да мине под моста на [улица]и да мине от другата страна на паркинга на автокъщата. Тук е мястото да се посочи, че изложението в жалбата няма доказателствена стойност (не попада в приложното поле на чл.104 и чл.105 НПК), а само очертава кръга на подлежащите на доказване твърдения, с които се обосновават възраженията за недоказаност и несъставомерност. В тази връзка липсват каквито и да е доказателства в тази насока, а събирането на такива не е поискано и от жалбоподателя. Предвид това настоящият съдебен състав приема за недоказано това твърдение на жалбоподателя. В същото време в касационната жалба липсват наведени доводи за допуснати в хода на въззивното производство съществени процесуални нарушения, поради което и съобразявайки разпоредбата на чл.218, ал.1 АПК, настоящият съдебен състав не може да се произнася по допуснати такива без изрично посочени пороци на решението в

тази насока. Предвид изложеното и доколкото в хода на касационното производство съгласно чл.220 АПК съдът преценява прилагането на материалния закон въз основа на фактите, установени от въззивния съд в обжалваното решение, нови фактически установявания са недопустими. При това положение съдът приема, че в хода на въззивното производство е установено безспорно, а и не се оспорва от нарушителя, че е управлявал автомобила на посоченото в НП място – бул. К.. Този булевард попада в приложното поле на чл.140, ал.1 ЗДвП като път, отворен за обществено ползване, при което движещите се по него МПС следва да са регистрирани по съответния ред и с валидни регистрационни табели, поставени на определените за това места. Като е управлявал по този път МПС с табели, чиито срок е бил изтекъл, касаторът е осъществил състава на вмененото му нарушение, както правилно е приел и СРС по подробно изложени в решението мотиви.

Спорният въпрос, въведен с касационната жалба, е дали нарушението е маловажно. Съгласно §1, ал.1, т.4 от ДР на ЗАНН "маловажен случай" е този, при който извършеното нарушение от физическо лице или неизпълнение на задължение от едноличен търговец или юридическо лице към държавата или община, с оглед на липсата или незначителността на вредните последици или с оглед на други смекчаващи обстоятелства, представлява по-ниска степен на обществена опасност в сравнение с обикновените случаи на нарушение или на неизпълнение на задължение от съответния вид. Очевидно е, че законодателят не изключил определен вид засегнати обществени, както и формалните нарушения от обхвата на чл.28 ЗАНН.

В конкретиката на настоящия казус, съдебният състав счита, че процесното нарушение не се отличава с по-ниска обществена опасност от други подобни случаи. Това е така, тъй като, както се каза по-горе, установено е неговото извършване чрез управление на МПС с регистрационни табели с изтекъл срок на посочените дата и място, на път отворен за обществено ползване. Смекчаващи обстоятелства не са установени в хода на въззивното производство, доколкото не са събрани и не е поискано събирането на такива доказателства, касателно твърдението, че автомобилът само е бил преместен на кратко разстояние от едно място на друго. Що се отнася до представеното в настоящото производство ЕР на ТЕЛК съдът намира, че доколкото в касационното производство нови фактически установявания са недопустими, то същото не може да бъде ценено като доказателство, защото установява нов факт, доказването на който е възможно само във въззивното производство. Но дори да бъде преценено, това доказателство не би довело до друг резултат. Това е така, тъй като с оглед изтеклия срок на ТНР – 01.03.2017 г., от същото може да се изведе извод само, че лицето страда от посочените в него заболявания, настъпили през 2014 и 2015 г., но същото не отразява здравословното му състояние към настоящия момент. Освен това само въз основа на здравословното състояние на нарушителя не може да се изведе извод за маловажност на извършеното от него нарушение. А други смекчаващи обстоятелства не са установени. Предвид това и доколкото временната регистрация на управляваното МПС е била изтекла преди почти 4 месеца от датата на нарушението, правилно СРС е приел, че нарушението не може да се квалифицира като маловажно.

По тези съображения и след извършена служебна проверка на решението на районния съд, съгласно изискванията на чл.218, ал.2 АПК, при която не се констатираха основания за отмяната му поради невалидност, недопустимост или несъответствие с материалния закон, извън посочените в касационната жалба, решението на СРС, с което е потвърдено НП следва да бъде оставено в сила.

При този изход на спора и с оглед направеното искане за присъждане на юрисконсултско възнаграждение, на ответника се дължат разноски в производството на основание чл. 37 от Закона за правната помощ, във връзка с чл. 27е от Наредбата за заплащане на правната помощ, в размер на 80 лв. с оглед фактическата и правна сложност на делото.

Водим от гореизложеното и на основание чл.221, ал.2, вр. чл.63, ал.1, изр.2 ЗАНН, Административен съд - София-град, XXI касационен състав

РЕШИ:

ОСТАВЯ В СИЛА Решение №1304/14.03.2024 г. на СРС, НО, 100-ен състав, постановено по АН дело №13673/2023 г.

ОСЪЖДА Ю. Д. Т. от [населено място] да заплати на Столична дирекция на вътрешните работи деловодни разноски за юрисконсултско възнаграждение в размер на 80 /осемдесет/ лева.

Решението е окончателно и не подлежи на обжалване и протест.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ: 1.

2.